

Chương Mười Tám

Năm con tuần mã rời khỏi Tàng Hương Ổ chưa bao xa, Giang Uyển Dao ngoảnh lại vẫy tay với Lao Anh Tài, thử hai chân kẹp mạnh, quả nhiên ngựa liền vọt nhanh tới trước, vượt qua bốn ngựa kia, tung bụi lao vút đi.

Cát Tập Bách thấy vậy hoảng kinh, chẳng rõ Giang Uyển Dao lại nổi tính gì, sợ nàng gây ra tai họa, vội giật mạnh dây cương, ngoắc tay ra hiệu với ba người phía sau, giục ngựa đuổi theo.

Nào ngờ con ngựa của Giang Uyển Dao chẳng những khỏe nhất trong số năm con, mà lại chưa được thuần lắm, chỉ cần xoắn vó là phóng đi như cuồng phong, nếu kỹ thuật điêu luyện còn dễ khống chế, nhưng Giang Uyển Dao đây là lần đầu tiên mới cưỡi ngựa.

Ý của Giang Uyển Dao vốn chỉ muốn vượt qua trước Cát Tập Bách để tiện ra lệnh chỉ huy cho oai, nào ngờ nàng kẹp vào bụng ngựa quá mạnh, ngựa không chịu nổi, liền nổi tính hoang, xoắn vó phóng vút đi.

Giang Uyển Dao không rành cưỡi ngựa, tính lại nóng nảy, lúc này cũng chưa mấy hoảng sợ, trái lại còn cảm thấy thích thú, đến khi chạy xa mười mấy dặm, ngay cả thần ưng trên không dẫn đường cũng chẳng còn thấy đâu, nàng mới bắt đầu hoảng sợ, mà càng hoảng sợ thì lại càng kẹp vào bụng ngựa mạnh hơn và dây cương trong tay cũng kéo mạnh hơn.

Thế là, chú ngựa phóng đi như điên cuồng, chẳng còn phân biệt phương hướng, cắm đầu phóng đi hết tốc lực, bỏ xa bốn ngựa kia ở phía sau.

Cát Tập Bách gắng sức đuổi theo, nhưng khổ nỗi ngựa của mình kém hơn, chẳng những không theo kịp, mà càng lúc lại càng bị bỏ rơi xa hơn, đến khi cả người lẫn ngựa mồ hôi đầm đìa, ngay cả bóng dáng người ngựa của Giang Uyển Dao cũng chẳng thấy đâu.

Vùng này toàn là rừng hoang núi thẳm, hoàn toàn không có bóng người, lúc này mặt trời đã chệch sang tây, sắp hết giờ Thân, cũng may là ba nàng hầy còn bám theo sau ở xa, nhưng thần ưng trên không chẳng rõ đã bay đi đâu mất.

Cát Tập Bách biết đã chạy chệch hướng, nếu cứ tiếp tục đuổi theo thế này, sẽ càng lúc càng chệch xa hơn, đành buông lơi dây cương, dừng lại dưới bóng râm một cây to lớn, bốn ngựa xúm lại, bốn người bàn cách xử trí.

Tiểu Thúy rong ruổi trên lưng ngựa suốt một chặng đường dài, lúc này đã mệt nhoài, lại thấy Giang Uyển Dao đã thất lạc, nghĩ đến vận nhất nàng gặp nguy hiểm,

mình gặp lại nữ chủ nhân biết ăn nói sao đây? Bất giác lo sợ bật khóc, đòi Cát Tập Bách phải đi tìm Giang Uyển Dao.

Từ Ngọc Nhi biết Tiểu Thúy mới ra đời, tính còn khờ dại, bèn dịu giọng an ủi:

- Thúy muội đừng lo, Dao tỷ không lạc được đâu, tỷ ấy đã biết chúng ta phải đến Liên Châu, cho dù đi sai phương hướng, chỉ cần gặp người hỏi là ra ngay. Bây giờ chúng ta hãy đi tiếp, ngựa của Dao tỷ chạy nhanh hơn, nhất định có thể đuổi kịp chúng ta, hà tất lo lắng như vậy?

Ngọa Vân cũng đi đến bên Tiểu Thúy, đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, rồi lại quay sang nhìn Cát Tập Bách.

Thấy hai người lộ vẻ lo âu, không có ý kiến, bèn nói:

- Ngọc tỷ, tốt hơn hết chúng ta hãy quay về đường cũ, nghỉ chờ Dao tỷ một lát, vậy mới có thể khỏi bị thất lạc.

Từ Ngọc Nhi và Cát Tập Bách với ánh mắt thắc mắc nhìn Ngọa Vân, chẳng hiểu nàng nói gì.

Tiểu Thúy lấy làm lạ hỏi:

- Ngọa Vân tỷ nói vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ Dao tỷ có thể tìm được lối quay lại đây hay sao?

Ngọa Vân trong lòng nức cười, nhưng mặt vẫn nghiêm túc nói:

- Ý Ngọa Vân không phải vậy, bởi Ngọa Vân từng nghe Tử Vân tỷ nói là lúc còn bé tỷ ấy cũng từng cưỡi ngựa, nhất thời không điều khiển được, ngựa phóng vút đi, tỷ ấy hốt hoảng kéo mạnh dây cương, ngựa càng chạy nhanh hơn, không sao dừng lại được, mãi đến khi cả người lẫn ngựa đều kiệt sức mới ngã lăn ra đất...

Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy nghe vậy càng lo lắng hơn, vội hỏi:

- Vậy biết tính sao đây? Chúng ta quay về chỗ cũ, chẳng phải càng cách xa Dao tỷ hơn sao?

Ngọa Vân gật đầu cười:

- Không hề gì, chỉ cần Dao tỷ kiệt sức, buông lỏng dây cương trong tay là ngựa sẽ dừng lại ngay, lúc ấy thần ưng sẽ đáp xuống bên cạnh Dao tỷ, dẫn Dao tỷ quay về đây!

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra, vội hỏi:

- Thần ưng đã bay theo Uyển Dao ư? Ngọa Vân đã nhìn thấy ư?

Ngọa Vân gật đầu, nhìn Cát Tập Bách cười nói:

- Không sai, trên đường Ngọa Vân luôn nhìn thần ưng, vì thấy thần ưng rất thú vị, lúc ngựa của Dao tỷ phóng đi chệch đường, thần ưng liền đuổi theo ngay!

- Vậy thì được rồi, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi chờ Uyển Dao, không cần phải quay về chỗ cũ, thần ưng cũng dễ dàng tìm gặp.

Cát Tập Bách nói xong, hớn hở phóng xuống ngựa. Ngay khi ấy, Ngọa Vân lớn tiếng nói:

- Xem mau, thần ưng đã về đến rồi!

Đưa tay chỉ lên không, rồi giục ngựa chạy tới đón, lớn tiếng gọi:

- Dao tử! Dao tử!

Tiểu Thúy và Từ Ngọc Nhi thấy Ngọa Vân tiến tới đón, hai nàng cũng giục ngựa theo sau.

Nào ngờ Ngọa Vân giục ngựa chạy tới một quảng, thần ưng đã bay qua trên đầu, vẫn chẳng thấy bóng dáng của Giang Uyển Dao, hết sức kinh ngạc, vội giục ngựa quay lại.

Chỉ thấy thần ưng đã đáp xuống lưng ngựa của Cát Tập Bách và vỗ cánh kêu vang. Tiểu Thúy và Từ Ngọc Nhi cũng đã quay lại, dừng lại bên cạnh Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách hỏi mấy câu, thần ưng kêu vang liên hồi, biết có chuyện chẳng lành, vội tung mình lên ngựa quát:

-Đi mau!

Thần ưng bay vút lên không, bốn người giục ngựa đuổi theo, phóng nhanh về hướng tây nam.

Chạy được chừng mười dặm đường, xa xa có một khu rừng rậm, bên kia rừng là một dãy núi cao chắn ngang, Cát Tập Bách nghĩ hẳn là đã xảy ra chuyện ở trong rừng.

Thần ưng bỗng lao nhanh xuống, rồi liền nghe tiếng quát tháo liên hồi từ trong rừng vọng ra.

Cát Tập Bách từ trên lưng ngựa tung mình lên, với thế “Phi điều đầu lâm” từ trên cao bốn năm trượng lao nhanh xuống khu rừng.

Ba nàng cùng lúc xuống ngựa, chia làm ba đường theo sau Cát Tập Bách phóng thẳng vào rừng.

Cát Tập Bách lẳng không lao xuống, xuyên qua cành lá rậm rạp, quét mắt nhìn, thấy thần ưng đang bay lượn trước mặt Giang Uyển Dao, nghiêng cánh lao xuống, vượt sải vươn ra, chộp vào đầu một người nửa tăng nửa tục, mình mặc tăng bào nhưng đầu lại có tóc búi cao.

Chỉ thấy người ấy mặt đỏ râu hung, hữu chưởng vung lên, “vù” một tiếng bổ vào ngực thần ưng, đồng thời lách người sang bên.

Lại thấy Giang Uyển Dao bị treo trên một cây to, áo ngoài đã bị xé rách một mảng to, treo ở phía sau, tay áo áp trái cũng bị đứt lìa, người đã ngất xỉu.

Cát Tập Bách thấy vị hôn thê bị nhục, liền bùng lửa giận quát:

- Ác tặc thật cả gan!

Hữu chưởng giáng xuống, đánh bật chưởng lực bổ vào thần ứng của người mặt đỏ, liền theo đó tả chưởng vung ra, với năm thành công lực, bổ vào vai phải đối phương.

Người mặt đỏ võ công cũng chẳng kém, y hữu chưởng bổ ra, bỗng nghe trên đầu có tiếng động, vừa tránh khỏi vuốt sắt của thần ứng thì tiếng quát và chưởng lực của Cát Tập Bách đã cùng lúc ập đến, y chẳng chút nao núng, ngạnh tiếp Cát Tập Bách một chưởng, chỉ nghe “bùng” một tiếng, Cát Tập Bách bị đẩy lui mấy thước mới đứng vững lại được, còn y thì người chỉ chao nhẹ, rồi liền đứng vững vàng.

Giao thủ một chưởng, Cát Tập Bách đã độ ra được công lực của đối phương, tuy kém hơn mình một bậc, nhưng cảm thấy chưởng phong của y nóng rực và nực nồng mùi khét, liền động tâm thầm nhủ:

- Không ổn, chả lẽ người này là Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng, khét tiếng bởi hiểm độc, đã tuyệt tích giang hồ mười mấy năm nay, sao bỗng lại xuất hiện ở đây thế nhỉ?

Người này chính là Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng, lừng danh Quan Ngoại, theo lời mời của Ứng Song Độc Tam Tà, đến Thiên Nam để cùng đi Miêu Cương. Khi xưa Tam Nghĩa hành đạo ở Quan Ngoại, từng một lần động thủ với hắn, bị lão đại của Tam Nghĩa là Cát Cử Bình, một kiếm đâm trúng đùi phải, lần này nghe nói hậu nhân của Tam Nghĩa đã xuất sơn, Nhất Kiếm Tam Ưng đã có manh mối, đã từ lâu y xa rời cảnh vật Trung Nguyên và càng luyện nhớ sự phồn hoa của Giang Nam, nên y đã chẳng quản đường xá xa xôi đến Thiên Nam.

Chẳng ngờ vừa đến Ngũ Dương, tìm không được phân đường Thất Độc Giáo, tình cờ ở ngoài khu rừng này gặp Giang Uyển Dao giục ngựa phi nhanh, bất giác sinh nghi, bèn nấp vào chỗ rậm rạp, chờ Giang Uyển Dao đến gần, lập tức ra tay bắt nàng vào rừng tra hỏi.

Nhưng Giang Uyển Dao tuy đang trong lúc kinh hoàng, đầu sao cũng thân hoài tuyệt kỹ, can đảm hơn người, chẳng qua vì không sành cưỡi ngựa nên mới ra nông nỗi này, lúc này thấy ngựa như đã mỏi mệt, thầm mừng nghĩ:

- Phen này xem mi còn làm gì được ta nữa hay không?

Lòng đã toan tính, khi ngựa đến gần bên rừng, nàng sẽ tung mình rời khỏi yên, níu vào cành cây, vậy là thoát nạn, nên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng khi ngựa chạy đến bên rừng, bỗng giờ cao hai chân trước, quay sang trái phóng nhanh đi.

Giang Uyển Dao chẳng ngờ có vậy, lúc này người đã tung lên, trong cơn hốt hoảng đã không chộp trúng cành cây, vội vận đề chân khí Đan Điền, hạ chân xuống đất, tuy nàng phản ứng nhanh, nhưng cũng bị sức chạy của ngựa lôi cuốn đi năm sáu thước mới đứng vững lại được.

Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng cũng chẳng ngờ ngựa lại đột nhiên chuyển hướng, y lao xuống vươn tay, nhưng đã chộp vào khoảng không, nếu không nhờ kịp thu thế, e đã ngã lăn ra đất rồi.

Y hai chân vừa chạm đất đã hướng về Giang Uyển Dao buông tiếng cười khăng khặc, cất bước đi tới.

Giang Uyển Dao vừa định thần, phát giác trên cây có người lao xuống, liền biết ngay có chuyện không lành, đến khi thấy người ấy nhìn mình cười ghê rợn và cất bước tiến tới, lập tức vận công sẵn sàng ứng phó, đôi thời quát to:

- Đứng lại!

Rồi lui chân trái ra sau, một tay dựng đứng trước ngực, với chiêu “Khí xung đầu ngư” trong Hỗn Nguyên Chuông sẵn sàng xuất thủ.

Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng buông tiếng cười quái dị, hữu chưởng bổ thẳng vào ngực Giang Uyển Dao, xuất thủ cực kỳ hung mãnh, mắt rực hung quang khiếp người.

Giang Uyển Dao thấy thế công của đối phương hung mãnh, chưởng phong nức mùi tanh hôi, biết là độc kinh ngoại môn, không thể ngạnh tiếp, đành nhắm mắt chuẩn thời gian, chờ chưởng lực đối phương đến gần, còn cách chừng năm sáu tấc, mới quay nhanh người, vận đề Hỗn Nguyên Khí Công, tay trái bổ chéo ra, đánh vào tay đang phát chưởng lực của đối phương, và rồi sấn tới nửa bước, hữu chưởng vung lên, bổ vào vai phải đối phương, cười khẩy quát:

- Lão tặc, hãy nạp mạng đây!

Hữu chưởng bỗng hạ xuống, bổ vào huyệt Phụng Nhân của đối phương, tay trái xoay lên, chộp vào cổ tay phải đối phương.

Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng kinh hãi lùi sau nửa bước, thật không ngờ thiếu nữ này lại lợi hại đến vậy, chẳng những chiêu thức hung hiểm, công lực hình như cũng chẳng kém, bất giác buông tiếng cười gằn.

Môn Xích Diễm Chưởng của Xích Luyện Dâm Ma cực kỳ ác độc, là một môn võ công ngoại môn rất khó luyện, đừng thấy y bị chiêu “Già lam thủ hộ” của Giang Uyển Dao bức lui nửa bước, nhưng đó chẳng phải y thua kém, mà thật ra là y lui để rồi tiến.

Chỉ thấy y tay phải quơ một vòng, rồi liền sấn tới, hóa chưởng thành trảo, chộp vào huyết Kiên Tĩnh của Giang Uyển Dao, đồng thời tay trái vươn ra, chộp vào mạch môn nàng, biến chiêu đổi thức thật nhanh khôn tả.

Giang Uyển Dao thấy hữu trảo của đối phương chộp đến, trảo phong nóng rực, đầu dám ngạnh tiếp, vội tung mình thoái lui.

Xích Luyện Dâm Ma đầu để cho đối phương có thời gian nghỉ thở, lập tức đổi theo, quát to:

- Tiện tỳ, ngươi còn muốn thoát dưới trảo của Xích Luyện Thần Quân Phong Hùng này ư?

Tiếng đến người đến, chẳng chờ Giang Uyển Dao đứng vững chân, Xích Luyện Dâm Ma hai tay vươn ra, ôm ngang lưng Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao biết không thể nào xuất chiêu phản kích và càng khiếp sợ độc chưởng của đối phương, quên mất bản thân mình đã hoàn toàn miễn độc, bách độc bất xâm, đành thi triển khinh công ứng phó. Chờ Xích Luyện Dâm Ma vừa đến gần, bỗng tung mình lên cao hơn trượng, lộn người trên không, đầu dưới chân trên, song chưởng nhắm ngay đỉnh đầu đối phương bổ xuống.

Xích Luyện Dâm Ma thấy Giang Uyển Dao thân pháp nhanh nhẹn, tránh khỏi chiêu “Hồ hỏa trục thổ” của mình và lại còn dám lẳng không phản kích, y tức giận trừng mắt, dồn hết công lực vào tay phải, với chiêu “Thạch phá kinh thiên” bổ ra và quát:

- Tiện tỳ muốn chết!

Giang Uyển Dao người ở trên không, vốn định nhanh chóng hạ địch, nào ngờ đối phương xuất chiêu phản công quá nhanh, nàng đang lao nhanh xuống, chưởng lực lại đã phát ra, muốn tránh chẳng phải dễ dàng, lòng nghĩ thật nhanh, đành bấm bụng gia tăng công lực, liều lưỡng bại câu thương.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, chưởng lực đôi bên chạm nhau, Xích Luyện Dâm Ma cảm thấy chưởng lực của đối phương cực kỳ cương mãnh, khiến tay phải y đau buốt, huyết Quả Bàng tê dại, vội trầm khí hạ xuống, đứng vững lại đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy kẻ địch văng bay lên cao gần ba trượng, như điều đứt dây lộn nhào trên không, bất giác mừng thầm, chẳng màng đến cánh tay thọ thương, tung mình tới vào dang hai tay ra, định đón bồng lấy Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao lăng không hạ kích, ngỡ là Hỗn Nguyên Chuông kinh lực cường mãnh tốt cùng, dù không trúng đích xác, kẻ địch hẳn cũng trọng thương ngã gục.

Nào ngờ hỏa hầu công lực của nàng vốn chỉ có hai ba thành, chẳng kể mấy ngày liền vất vả, thể lực suy giảm không ít, nội việc ngựa nổi chứng phóng chạy suốt ba mươi dặm đường núi, tâm thần bàng hoàng, khí lực tản mát, lại thêm mấy lần đối chưởng với âm ma, chân khí tiêu hao khá nhiều, đồng thời lăng không phát chuông sao bằng đứng trên mặt đất.

Thế nên, cho dù nàng song chưởng cùng lúc tung ra và vận hết công lực, cũng còn kém xa Xích Luyện Chuông mấy mươi năm hỏa hầu của Phong Hùng. Chuông lực vừa chạm nhau, một mùi khét nóng khiến nàng choáng váng, chân khí tản mát, tức thì bất tỉnh nhân sự.

May nhờ nàng phản ứng nhanh, nghiêng người lặn đi, không bị trúng đích xác, nhưng người cũng bị chuông phong của đối phương đẩy lên cao hơn hai trượng, rồi rơi thẳng xuống.

Xích Luyện Âm Ma lướt tới, định đón lấy Giang Uyển Dao vác đi, nào ngờ lúc Giang Uyển Dao lộn người hạ xuống đã tạo ra một luồng kinh phong, khiến người nàng bật đi, rơi xuống trên vòm cây, bị cành ngang móc rách áo, tuy bị thương nhẹ vài chỗ, nhưng người treo lơ lửng trên cây.

Xích Luyện Âm Ma phóng vào rừng đưa mắt nhìn, khoảng cách quá xa, lần thứ nhất tung mình lên chộp trúng hai chân, chỉ kéo Giang Uyển Dao xuống được hơn thước, khiến chiếc áo vướng trên cành cây rách thêm một mảng to và đôi giày vọt ra lọt vào tay y.

Lần thứ nhì càng thảm hơn, Xích Luyện Âm Ma vừa tung mình khỏi mặt đất thì thân ưng bay đến, chỉ nghe “vù” một tiếng, xuyên qua cành lá lao nhanh xuống, cánh sắt vỗ vào cổ tay âm ma, làm xước một đường máu dài bốn năm tấc.

Y đau đớn thét to, người hạ xuống đất, tức giận quát mắng, rồi giao đấu với thân ưng, không sao bay ra bắt Giang Uyển Dao được nữa.

Cát Tập Bách ngay khi ấy hiện thân, lăng không hạ kích, hai người vừa giao chưởng, liền độ ra được công lực đối phương chẳng kém và qua tướng mạo của đối phương, chàng nhận ra là Xích Luyện Âm Ma Phong Hùng ở Quan Ngoại, tức thì sát cơ bùng dậy.

Thì ra chàng nhớ lại lúc sắp hạ sơn, sư phụ Tri Giác Thiền Sư đã đề cập đến người này, nói là khi xưa nghĩa phụ gởi gắm chàng ở Ngũ Đài rồi vội vã bỏ đi, nói là ra Quan Ngoại tìm âm ma này tính nợ, từ đó nghĩa phụ không trở về nữa, việc Tam Nghĩa tử nạn hẳn là có liên quan đến âm ma này.

Cát Tập Bách nghĩ đến đó, bất giác lửa căm thù sôi sục, trừng mắt quát:

- Lão tặc có phải là Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng không?

Xích Luyện Dâm Ma vì muốn bắt sống Giang Uyển Dao chưa đắc thủ, hết sức bức tức, lại bị cánh sắt của thần ưng quét toạc cổ tay, càng thêm tức giận, giờ lại xuất hiện một thiếu niên anh tuấn, mới giáp mặt đã bị chưởng lực của đối phương đánh tan độc kình Xích Luyện mấy mươi năm hỏa hầu, lại còn khiến mình đứng không vững suýt nữa bật lui, đồng thời xem ra đối phương chỉ dùng có năm thành công lực, y không lửa giận xung thiên sao được?

Xích Luyện Dâm Ma đang thầm nhủ:

- Tiểu tử này công lực tinh thâm, mình không nên khinh thường, có điều là không nhận ra được lai lịch của hắn, thật ra là nhân vật gì?

Bỗng nghe Cát Tập Bách giận dữ quát hỏi, y càng thêm tức giận, bông tiêng cười khằng khặc, ngạo nghễ nói:

- Tiểu tử người là ai? Đã biết gia gia đây là Xích Luyện Thần Quân mà còn dám đến nạp mạng, báo ra danh tánh mau!

- Xích Luyện lão ma, bọn ta là Thôi Mệnh Quỷ đến đây để đưa ngươi xuống địa ngục. Người muốn biết danh tánh của y phải không? Ta cho người biết, y chính là thiên thần hộ pháp Cát Tập Bách, nghĩa tử của Cát Cử Bình, lão đại trong Thiên Nam Tam Nghĩa, danh chấn võ lâm, người hãy chịu chết đi thôi!

- Khôn hồn thì hãy khai ra chuyện người đã bằng cách nào hại chết Tam Nghĩa, vậy còn có thể cho người được chết toàn thân, nếu không, người sẽ bị băm vằm làm muôn mảnh.

Người nói chính là Từ Ngọc Nhi, nàng theo sát phía sau Cát Tập Bách, xuống ngựa chạy đến, nhưng vì khinh công kém hơn nên giờ mới đến nơi.

Nàng vừa vào đến trong rừng, nhìn thấy Xích Luyện Dâm Ma là đã nhận ra y chính là một trong số nghi hung đã hãm hại Tam Nghĩa, vốn định lập tức ra tay cho y nếm một ống Phong Vỹ Châm, nhưng thấy Cát Tập Bách đang trừng mắt giận dữ quát hỏi dâm ma và Tiểu Thúy cũng đã tung mình lên cây, bỗng Giang Uyển Dao phóng lên trên cao.

Đến khi nghe Xích Luyện Dâm Ma quát hỏi danh tánh của Cát Tập Bách, liền tức thì giận dữ phóng xuống đất, lên tiếng đáp thay.

Từ Ngọc Nhi vừa dứt lời, Thất Tinh Liên Hoàn Sách đã vung lên không, “vút” một tiếng, với chiêu “Thương long hấp thủy”, chiếc móc trên đầu sách quặp xuống, móc vào huyết Thiên Linh của Xích Luyện Dâm Ma.

Xích Luyện Dâm Ma nghe tiếng nói ngoảnh lại nhìn, thấy là một thiếu nữ xinh đẹp chỉ mười bốn mười lăm tuổi, lúc đầu cũng không tức giận, chỉ buông tiếng cười hăng hắc, đến khi nghe Từ Ngọc Nhi nói đến chuyện của Tam Nghĩa, y bất giác rung động trong lòng, nhưng tức thì bình tĩnh lại, vẫn tiếp tục cười.

Xích Luyện Dâm Ma cười chưa dứt tiếng, Thất Tinh Liên Hoàn Sách của Từ Ngọc Nhi đã giáng xuống đỉnh đầu, y tức giận nghiêng đầu sang bên, tay trái vung lên, chộp vào Liên Hoàn Sách của Từ Ngọc Nhi, đồng thời cất bước sấn tới, hữu chưởng bổ vào mạn sườn nàng.

Ngọn Thất Tinh Liên Hoàn Sách trong tay Từ Ngọc Nhi tuy chưa đạt đến trình độ lưu hỏa thuần thanh, nhưng vận dụng cũng hết sức linh hoạt, nhất là sau khi được uống Phục Linh Dịch, công lực đã tinh tiến không ít.

Nàng thấy Xích Luyện Dâm Ma xuất thủ tàn độc, liền tức thì thi triển Tam Ứng Thức, chẳng chờ đối phương chộp trúng Liên Hoàn Sách, nàng đã xoay tay vận kinh, thân sách quét ra, đầu sách cuộn về, chân trái lùi ra sau nửa bước, nghiêng người tránh khỏi hữu chưởng công vào mạn sườn của đối phương.

Trong khi ấy Liên Hoàn Sách đã thoát khỏi cái chộp của Xích Luyện Dâm Ma, đầu sách biến chiêu “Vấn cảnh tỏa hầu” quán vào cổ đối phương, đồng thời cán sách điểm thẳng vào mạch môn tay phải của đối phương. Một chiêu ba thức nhanh như tia chớp, quả thật kinh người.

Xích Luyện Dâm Ma nằm mơ cũng chẳng ngờ hậu nhân của Tam Nghĩa võ công cao cường đến thế, nhất là Thất Tinh Liên Hoàn Sách của Từ Ngọc Nhi, thi triển tuyệt kỹ Tam Ứng Thức kỳ ảo khôn lường, chứng thực ba người trẻ tuổi này quả là hậu nhân của Tam Nghĩa, bất giác lòng thâm kinh hãi.

Đến khi phát giác mình hoàn thủ không trúng đích, cổ và mạch môn lại còn bị uy hiếp, nhất thời hoảng hốt, không nghĩ ra được cách phá giải, đành nhào xuống đất lăn ra ngoài rừng định đào tẩu.

Nào ngờ y vừa mới bật dậy, chân chưa đứng vững, trên đầu vang lên “vút” một tiếng, ánh kiếm lấp lóa, lại là một thiếu nữ xuất hiện trước mặt, trường kiếm như tia chớp bổ chếch xuống vai, y hoảng kinh hồn vía, vội lách người sang bên tránh.

Nhưng chân y vừa rời khỏi mặt đất, người chưa kịp cất lên, trường kiếm đã trở vào yết hầu và người như va vào một bức tường sắt, bị bật ngược trở lại. Trong lúc nguy cấp, y vội nghiêng đầu sang bên, rồi thì toàn thân bủn rủn, vai trái đau nhói, ngất xỉu ngã lăn ra đất.

Thì ra Ngọa Vân tay cầm trường kiếm canh chừng ở ngoài rừng, chú mắt theo dõi trận chiến ở trong rừng, bỗng thấy Xích Luyện Dâm Ma nhào xuống đất lăn ra ngoài

rừng toan đào tẩu, nàng liền tức thì tung mình đến đón cản, trường kiếm trong tay với chiêu “Thiết tỏa lan châu” bổ chéo xuống vai lão ma, buộc đối phương dừng lại, thấy lão ma lách người sang bên, nàng lập tức sấn tới biến chiêu “Đồng tử triều hương”, trường kiếm trở vào yết hầu đối phương.

Cùng lúc ấy, Cát Tập Bách cũng đã đuổi theo đến, đứng cản trước mặt Xích Luyện Dâm Ma, vận Tiên Thiên Nhất Khí Chưởng đẩy nhẹ, lão ma bật ngược trở lại, vừa lúc trường kiếm của Ngọa Vân trở đến.

Tuy lão ma nghiêng đầu sang bên tránh khỏi yết hầu, nhưng mũi kiếm vẫn đâm trúng vai trái, lão hét lên một tiếng đau đớn, rồi thì ngất xỉu ngã xuống trong vũng máu.

Ngọa Vân liền tức thì tiến tới, rút trường kiếm ra khỏi vai, rồi liền đâm thẳng vào ngực Xích Luyện Dâm Ma.

Cát Tập Bách sợ Xích Luyện Dâm Ma chết đi sẽ không hỏi ra được tình hình thọ nạn của Tam Nghĩa và nguyên hung là ai, nên vội quát ngăn:

- Dừng tay!

Đồng thời tay áo phất nhẹ, đánh bật trường kiếm của Ngọa Vân, rồi liền tung mình đến nhẹ điểm vào huyệt Linh Đài của Xích Luyện Dâm Ma, rồi lại điểm vào huyệt Kiên Tĩnh để khiến lão tê dại.

Ngọa Vân bị Cát Tập Bách đánh bật trường kiếm, ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Bách ca còn muốn cho lão ta sống tiếp tục hại người ư?

Cát Tập Bách xua tay ra hiệu, đồng thời đỡ Xích Luyện Dâm Ma lên, ngồi dựa vào tảng đá, cho uống một viên Bảo Mệnh Đơn, rồi cười nói:

- Không, nhưng giết lão lúc này thật quá dễ dãi cho lão, ngu huynh có điều cần hỏi lão ta!

Từ Ngọc Nhi lúc này cũng đã đến bên cạnh, thấy Cát Tập Bách đứng bên cạnh Xích Luyện Dâm Ma, ngỡ là chàng không biết lão ma này có liên quan đến chuyện Tam Nghĩa bị sát hại, vội lớn tiếng nói:

- Bách ca đừng giết chết lão ta, rất có thể lão ta biết chuyện tử nạn của bá bá và còn phải tra hỏi lão ta về hung thủ chính đã sát hại gia phụ nữa!

Cát Tập Bách ngoảnh lại gạt đầu với Từ Ngọc Nhi, rồi bảo Ngọa Vân tra kiếm vào bao, trầm giọng nói:

- Ngu huynh biết, lão ta sẽ tỉnh lại ngay, Ngọc muội mau cùng Ngọa Vân đến xem Uyển Dao, giúp Tiểu Thúy một tay. Ngu huynh hỏi ra sự thật xong, sẽ cho Ngọc muội biết!

Ngọa Vân giờ mới hiểu ra ý định không giết Xích Luyện Dâm Ma của Cát Tập Bách, liền tra kiếm vào bao, vâng lời đi đến bên Từ Ngọc Nhi nói:

- Ngọc tử, Dao tử sao rồi? Mau đến xem sao!

Từ Ngọc Nhi đành cùng Ngọa Vân đi vào rừng và kể cho Ngọa Vân nghe về tình trạng của Giang Uyển Dao, nói là Tiểu Thúy đã cứu Giang Uyển Dao ra khỏi đấu trường, chẳng rõ có còn trong rừng hay không, bảo Ngọa Vân lưu ý tìm kiếm.

Sau khi Từ Ngọc Nhi với Ngọa Vân đi vào rừng, Xích Luyện Dâm Ma đã tỉnh lại, lão mở mắt nhìn, nhưng toàn thân không cử động được, thấy Cát Tập Bách đứng bên cạnh, lòng hết sức hổ thẹn, buông tiếng cười khẩy, rồi lại nhắm mắt lạng thình.

Cát Tập Bách thấy vậy liền quát hỏi:

- Họ Phong kia, nếu lão là trang hảo hớn, thì phải có gan gánh chịu, chỉ cần lão nói ra tình hình bị lão hại chết của Thiên Nam Tam Nghĩa khi xưa, tiểu gia có thể rộng lòng để cho lão một con đường ăn năn hối cải, nếu không, chớ trách tiểu gia lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn bạo, không cho lão được chết một cách nhanh chóng.

Xích Luyện Dâm Ma cả đời cuồng ngạo độc ác, rất không chịu nổi bị kẻ khác khinh khi, nghe vậy trợn trừng mắt cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử, người đừng tưởng chuyện người là một anh hùng, Xích Luyện Thần Quân này cũng là một trang hảo hớn rắn rỏi, rất khinh thường những kẻ cậy đông thủ thắng như người, đã liên thủ giáp công, ra tay ám toán, lại còn dùng cực hình bức cung, kể được là anh hùng gì chứ? Bây giờ ngay cả danh tánh cũng không dám nói ra, vậy có đủ tư cách tra hỏi lão phu hay không?

Cát Tập Bách nghe vậy cả giận, tay phải giơ lên, định một chưởng bổ xuống đỉnh đầu Xích Luyện Dâm Ma.

Nhưng hồi tâm nghĩ lại, thấy lão ma này nói cũng có lý và cũng bội phục lão ta quả là một người rắn rỏi, bèn bỏ tay xuống, trầm giọng nói:

- Họ Phong kia, chớ có mắt chó xem người thấp, tiểu gia có lòng thành toàn cho lão, vậy mà lão lại trách tiểu gia ám toán, nếu tiểu gia không đánh bạt trường kiếm của Ngọa Vân, lão còn sống được chăng? Tiểu gia chỉ vì muốn điều tra rõ hung thủ chính đã sát hại Tam Nghĩa và hạ lạc của Nhất Kiếm Tam Ứng, đành định ra Quan Ngoại tìm lão, nay lão lại tự nạp mạng, tiểu gia có thể để cho lão chết dưới lưỡi kiếm của một cô bé hay sao? Tạm gác qua chuyện ấy, hẳn là lão biết, giờ lão tỉnh lại, thần sung khí mãn là nhờ được uống Bảo Mệnh Đơn của tiểu gia, đã cứu mạng lão mà lão lại trách mắng tiểu gia, thật đúng là làm ơn mắc oán. Lão muốn biết danh tánh của tiểu gia, lúc ở trong rừng nghĩa muội của tiểu gia đã nói rồi, tiểu gia muốn hỏi lão về chuyện của Tam Nghĩa, vậy mà lão còn chưa biết tiểu gia là ai sao?

Xích Luyện Dâm Ma nhắm mắt vừa nghe Cát Tập Bách nói, vừa nhớ lại tình hình chiến đấu khi nãy, quả đúng như Cát Tập Bách đã nói, thâm nhủ:

- Sau khi mình trúng kiếm ngắt xỉu, đã nhanh chóng tỉnh lại, mặc dù toàn thân bải hoải, nhưng trung khí dồi dào, không chút đau đớn, hiển nhiên mình đã được uống linh dược, nhưng không tin Tam Nghĩa lại có hậu nhân như thế này, theo như mình biết, Tam Nghĩa chưa từng lập gia đình, sao lại có thể có con cái được?

Nên nghe Cát Tập Bách nói xong, lão lại mở mắt ra, ngắm nhìn dáng người của Cát Tập Bách, thấy chàng anh tuấn nho nhã, phong thái sáng sủa, tuổi chỉ chừng hai mươi, mắt hổ hàm oai, tinh quang sáng rực, công lực quả thâm hậu hơn mình, trong oai vũ ẩn chứa khí chất nhân từ, hẳn là chàng không nói ngoa.

Nhưng vẫn không cam lòng chịu thua, tự tin bằng vào Ngũ Độc Xích Diễm Công mấy mươi năm tu luyện của mình, quyết không đến nỗi bại dưới tay một tên nhãi ranh, nên cười hăng hắc nói:

- Xích Luyện Thần Quân này đối với hai chữ ân oán tự tin còn biết báo đáp thế nào, người tự nhận là hậu nhân của Tam Nghĩa, tạm thời không cần biết là thật hay giả, cũng may là hung thủ chính đã mưu hại Tam Nghĩa hãy còn có người còn sống, chỉ cần Xích Luyện Thần Quân này tâm phục, quyết không sợ khai ra sự thật, hẳn tiểu tử người cũng chẳng làm gì được y. Tuy nhiên, nếu người định bằng vào thủ đoạn ám muội bức bách lão phu khai ra, vậy là người lầm to rồi!

Cát Tập Bách cảm tức thâm nhủ:

- Lão ma này quả là tinh ranh, cho dù độc công của lão ghê gớm đến mấy, chẳng lẽ Cát Tập Bách này lại sợ hay sao?

Đoạn liền giải khai huyết đạo cho Xích Luyện Dâm Ma, để cho lão đứng lên tái đấu, quyết sẽ khiến cho lão tâm phục khẩu phục. Nhưng nghĩ lại, nếu mình tái đấu với lão, vạn nhất lỡ tay khiến lão không còn nói được nữa, vậy thì hỏng việc còn gì?

Sau khi suy nghĩ kỹ, nhận thấy nên hỏi rõ trước rồi mới chế phục lão, bèn lấy ra hai viên thuốc, đưa đến trước mũi Xích Luyện Dâm Ma, để cho lão ta ngửi rồi mới nói:

- Lão ma đầu, cho lão biết, đây là linh dược tực mệnh trị thương, tiểu gia định thành toàn cho lão đến cùng, cho lão uống vào hoàn toàn bình phục để cho lão bằng vào bản lĩnh, dốc hết sở học tái đấu với tiểu gia, để cho lão tâm phục khẩu phục, nhưng lão gian ngoa xảo trá có tiếng trên giang hồ, tiểu gia không để bị mắc lừa đâu. Chỉ cần lão nói ra trước, hung thủ chính hiện ở đâu. Nhất Kiếm Tam Ứng phải chăng thật sự đã bị Song Độc biết được hạ lạc, ngoài ra lão không cần phải nói. Xong rồi tiểu gia sẽ cho lão uống vào linh dược, bảo đảm nửa khắc sau lão sẽ có thể vận công như thường, hoàn toàn không còn đau đớn, lúc ấy tùy lão chủ động, quyền chưởng hay binh

khí, kinh công hay ám khí, tiểu gia thấy đều tiếp cả. Nếu như lão thắng, tiểu gia tùy lão xử trí, còn như lão thua, thì cũng tùy lão tự quyết, tiểu gia bội phục lão là một trang hảo hớn và lão cũng nên tin là tiểu gia nói được là làm được, lão còn gì để nói nữa không?

Xích Luyện Dâm Ma thật không ngờ cường thù đại địch trước mắt này lại khảng khái đến vậy, lúc đầu lão thật không dám tin, khi nghe đến mấy câu sau cùng, thật hợp với ý muốn của lão, bất giác sinh lòng kính phục Cát Tập Bách, liền phẫn khởi buồng tiếng cười to, buột miệng nói:

- Tiểu tử ngươi khá lắm, Xích Luyện Thần Quân này mấy mươi năm xông pha giang hồ, thật không ngờ hôm nay mới kể được là kỳ phùng địch thủ. Được, lão phu cũng thành toàn cho ngươi!

Dứt lời, lão định thò tay vào túi da lấy đồ vật, nhưng toàn thân bủn rủn, huyết đạo bị bế, huyết khí vừa động, liền cảm thấy khó chịu, bất giác rên lên một tiếng đau đớn.

Thật ra lão cảm thấy đau đớn chính là do công hiệu của Bảo Mệnh Đơn, lúc này dược lực đã lan ra, gân mạch bắt đầu hoạt động, huyết đạo bị bế đã sắp thông suốt trở lại, giở cảm thấy đau chỉ là do nhất thời kích động mà nên, hoàn toàn không có gì nguy hiểm.

Cát Tập Bách dĩ nhiên hiểu rõ, vì biết Xích Luyện Dâm Ma tâm tính cuồng ngạo, nói là giữ lời, người tuy dâm độc bạo tàn, nhưng cũng rất cương trực hiếu thắng.

Tri Giác Thiên Sư từng kể với Cát Tập Bách, khi xưa Tam Nghĩa ra Quan Ngoại tìm ma đầu này là do lão ta lập thệ, mời mấy người bạn thân của lão làm chứng, đòi tử đấu với Tam Nghĩa, sau khi quyết định thắng bại lão sẽ cải ác tùng thiện, về sau chẳng rõ thế nào, Tam Nghĩa đã không trở về và ma đầu này cũng trốn về Quan Ngoại, biệt tích mười mấy năm dài, không hề bước chân vào Trung Nguyên, qua đó cũng đủ chứng tỏ lão ta không phải là hạng người tráo trở thất tín.

Do đó, Cát Tập Bách chẳng chút ngần ngại, tiến tới vỗ vào huyết Quả Bàng của Xích Luyện Dâm Ma, giải khai huyết đạo cho lão ta, rồi tay phải xòe ra, đưa hai viên linh dược đến trước mặt lão ma và nói:

- Hãy mau uống vào, phải để cho lão biết Cát Tập Bách trên giang hồ có kể được là một trang hảo hớn hay không!

Xích Luyện Dâm Ma lúc này đã cảm thấy huyết đạo thông suốt, huyết khí điều hòa, mùi linh dược thơm ngát, tinh thần tức thì phấn chấn, lòng chẳng những kính phục mà còn hết sức cảm động, không khách sáo đưa tay lấy linh dược bỏ vào miệng nuốt chửng. Liền tức thì cảm thấy một luồng khí dương hòa chảy thẳng xuống Đan Điền, sau khi vận hành một chu kỳ, lại ngưng tụ vào vết thương nơi vai trái, cảm thấy hết sức

ngựa ngáy, biết là linh dược đã có công hiệu, cố nén đau ngựa, hành công tự điều trị, tay phải cũng đã thò vào chiếc túi da đeo bên lưng.

Chừng nửa khắc sau, sự đau ngựa hoàn toàn tiêu tan, cũng ra chiều khảng khái, tay phải từ trong túi da rút ra, thì ra đó là một mảnh da dê cỡ bàn tay, họa đồ và chữ viết rất rõ ràng, nghiêm mặt thành khẩn nói:

- Cát Tập Bách, các hạ quả xứng đáng là một trang hảo hớn, Xích Luyện Thần Quân này hôm nay kể như đã bị dững khí của chính nghĩa và phong độ quân tử quanh mình lỗi lạc của các hạ khiến cho bội phục sát đất, lão phu thật cảm thấy xấu hổ, tội nghiệt quá nặng nề, chẳng còn dám không ăn năn hối cải nữa, chỉ cầu xin các hạ một điều, nếu như các hạ chịu nhận lời.

Cát Tập Bách ngẩn người, tưởng là Xích Luyện Dâm Ma chưa tin mình, hoài nghi mình có quỷ kế gì đó, liền sầm mặt cười lạnh lùng nói:

- Họ Phong kia, lão khỏi cần khua môi múa mép, Cát Tập Bách này quyết không hàm hồ, lão tính toán thế nào, tiểu gia cũng chẳng bận tâm. Tiểu gia đây là với lòng thành đối xử với người, kể khác đối xử với tiểu gia thế nào, tiểu gia tuyệt đối không chấp nhất, lão cứ đưa ra cách thức tử đấu đi, tiểu gia mà có chút chau mày, sẽ không xứng đáng là hậu nhân của Thiên Nam Tam Nghĩa.

Xích Luyện Dâm Ma biết Cát Tập Bách đã hiểu lầm, cười to nói:

- Cát thiếu hiệp nếu không phật lòng, lão phu xin kẻ cả gọi thiếu hiệp một tiếng lão đệ dài, lão đệ dài chớ hiểu lầm, Phong mỗ hồi mười lăm năm về trước quả là một bại hoại đầy tội ác, nhưng nếu lão đệ dài ra Quan Ngoại hỏi thăm, phải biết Phong mỗ là một nhân vật tuy không dám nói là đã lập địa thành phật, nhưng dấu sao cũng không phụ di ngôn sau cùng của Thiên Nam Tam Nghĩa, chuyện này kể ra đông dài, thôi hãy bỏ qua, sau này lão đệ dài sẽ rõ. Phong mỗ chỉ yêu cầu lão đệ dài một điều, hãy để cho Phong mỗ chuộc tội hầu báo đáp đại ân đại đức của Tam Nghĩa, Phong mỗ không muốn giao thủ với lão đệ dài nữa, đây là bản đồ địa điểm của Nhất Kiếm Tam Ứng, lão đệ dài hãy giữ lấy, nhưng còn nửa phần nữa, đã lọt vào tay nguyên hung, giờ Phong mỗ xin cáo biệt, dù phải thí mạng già này cũng phải tìm lại nửa tấm bảo đồ kia, Phong mỗ đã cạn lời, hẹn ngày gặp lại!

Dứt lời, Xích Luyện Dâm Ma đặt nửa mảnh da dê xuống đất, phóng đi vào trong rừng, loáng cái đã mất dạng.

Cát Tập Bách đứng thừ ra như bị trúng tà, tai văng vẳng nghe tiếng của Xích Luyện Dâm Ma ở trong rừng nói:

- Cát lão đệ, một tháng sau hãy đến Tây Ngưu Đổ thành Quảng Nam ở biên giới tỉnh Vân Nam gặp Phong mỗ!

Khi Từ Ngọc Nhi cùng Giang Uyển Dao, Tiểu Thúy và Ngọa Vân từ trong rừng ra đến, thấy Cát Tập Bách đứng thừ ra bất động, ngỡ là đã bị độc chưởng của Xích Luyện Ma Quân đả thương, làm các nàng cả kinh thất sắc. Từ Ngọc Nhi tranh trước lao đến, ba nàng kia cũng vội vã chạy đến xem, thấy Cát Tập Bách tay cầm một mảnh da dê, hết sức ngạc nhiên thắc mắc.

Từ Ngọc Nhi không nén được, vội nhẹ vỗ lên huyệt Thần Phong ở trước ngực Cát Tập Bách vào hỏi:

- Bách ca sao thế này? Lão ma đầu quả thật đã được Bách ca thả đi rồi ư?

Cát Tập Bách bình tĩnh, cười to nói:

- Quả nhiên ta đoán không lầm, lão ma đầu này thật không hổ là thủ lĩnh hắc đạo vùng đông bắc, xem ra chuyến đi Miêu Cương này của chúng ta phải nhờ lão ta trợ giúp đấy!

Bốn nàng ngơ ngác, chẳng hiểu ý chàng nói gì, Giang Uyển Dao tranh trước hỏi:

- Bách ca địch hữu bất phân, bị người đánh lừa còn không tự biết, bọn tà ma ngoại đạo mà có thể tin được hay sao?

Cát Tập Bách liếc nhìn Giang Uyển Dao, thấy nàng đã thay chiếc áo rách, tóc đã thắt lại, tất cả như thường, không bị tổn thương, càng tin là Xích Luyện Ma Quân quả thật đã ăn năn hối cải, nếu không, Giang Uyển Dao bị mắc trên cây, với công lực của lão ta, chỉ cần một chưởng là có thể đánh nàng rơi xuống, thậm chí thi triển khinh công phóng lên cây bông nàng xuống cũng chẳng phải là chuyện khó, đâu cần phải đứng dưới gốc cây do dự nhìn ngó, vậy cũng đủ chứng tỏ lão ta hoàn toàn không có tà niệm.

Có thể là vì Giang Uyển Dao bị ngựa chạy nhanh khiến cho thất hồn lạc phách, Xích Luyện Ma Quân vốn định ra tay giúp đỡ, nhưng Giang Uyển Dao lại hiểu lầm, tức giận động thủ, nên bèn hỏi Giang Uyển Dao về tình hình lúc bấy giờ.

Giang Uyển Dao thấy Cát Tập Bách cứ mãi suy tư và cười ngớ ngẩn, bất giác tức giận, đến khi nghe chàng hỏi, biết là chàng vẫn quan tâm đến mình, mới đổi giận làm vui, kể rõ lại mọi sự.

Nghe xong, chàng gật gù nói:

- Quả nhiên ta đã đoán không lầm!

Bèn nói cho bốn nàng nghe về sự suy luận của mình và thuật lại những lời nói của Xích Luyện Ma Quân, sau đó đưa mảnh da dê cho các nàng xem.

Bốn nàng nghe Cát Tập Bách phân tích cũng thấy có lý, lại xem mảnh da dê, thấy trên chỉ có mấy đường vẽ đơn giản, năm đoá hoa mai nhỏ, một vòng tròn nhỏ và

bên cạnh có mấy hàng chữ chú thích: “Mai thôn thâm cốc, mai khai ngũ phúc, dài đầu vọng nguyệt, cổ mai trú túc, nhất kiếm chi tiền, ngũ hành độc mộc”.

Giang Uyển Dao xem đi xem lại cũng chẳng hiểu gì cả, nhất là mấy câu chú thích như là lời kệ, thật không sao hiểu nổi ẩn ý bên trong, nên chẳng thể không bán tín bán nghi về chuyện Xích Luyện Ma Quân cải ác tùng thiện và tự nguyện giúp lấy lại Tam Ung Bí Kíp theo lời Cát Tập Bách đã nói.

Thế nên, nàng bèn trao trả mảnh da dê cho Cát Tập Bách và cười nói:

- Những mong là ý nghĩ của Bách ca không sai, nhưng tiểu muội thì chẳng thể tin lời của bọn tà ma ngoại đạo một cách dễ dàng vậy được.

Cát Tập Bách không muốn tranh biện với nàng, cất lấy bản đồ, ngược lên nhìn, trời đã về chiều, từ đây phải đi bao xa mới có nhà dân, không sao biết được, nếu đi đêm, cả người lẫn ngựa đều khó chịu nổi, nên cười nói:

- Dao muội nói cũng có lý, nhưng may là cũng chẳng sợ lão ma ấy trốn thoát, mai này đến Quảng Nam là có thể biết rõ sự thật, giờ trời đã không còn sớm, chúng ta đi mau thì hơn!

Từ Ngọc Nhi cũng nhận thấy chuyện Cát Tập Bách dễ dàng buông tha cho Xích Luyện Ma Quân quả là có hơi thiếu thận trọng, nhưng chuyện đã lỡ rồi, cũng đành bỏ qua, vì sợ Giang Uyển Dao cố chấp, cãi nhau không thôi với Cát Tập Bách làm mất thời gian, bèn đi đến bên Giang Uyển Dao, dịu giọng nói:

- Dao tỷ, hãy mặc kệ Bách ca, chúng ta đi mau, mai kia gặp lại, tiểu muội sẽ là người trước tiên không buông tha cho lão ta, Dao tỷ nên nghỉ ngơi thì hơn!

Đoạn nháy mắt với Tiểu Thúy và nói:

- Thúy muội, hãy bảo thần ưng dẫn đường! Vân muội, ngựa của chúng ta đâu rồi? Ngựa Vân nghe hỏi liền quay nhìn tứ phía, nhưng chẳng thấy con ngựa nào cả.

Đang ngạc nhiên, chỉ thấy Tiểu Thúy chum môi cất tiếng huýt dài, lạ thay, đàn ngựa liền từ trong rừng chạy ra, có cả con ngựa trắng của Giang Uyển Dao theo sau.

Tiểu Thúy cũng hết sức kinh ngạc, chú mắt nhìn, thì ra thần ưng đang đậu trên yên con ngựa trắng ấy, oai phong lẫm liệt hệt như là người cười vậy.

Mọi người sau khi nhìn rõ, biết là thần ưng thông linh, đã xua đàn ngựa vào rừng nghỉ ngơi, nghe tiếng huýt gọi mới xua trở ra, chim ưng cười ngựa thật là hiếm có, mọi người không nén được cười ầm lên.

Cát Tập Bách lại chỉ rõ thuật cưỡi ngựa cho bốn nàng nghe và dặn Giang Uyển Dao phải cẩn thận hơn, sau đó nói:

- Dao muội, chúng ta hãy đổi ngựa cho nhau được không?

Giang Uyển Dao chạm tự ái, bướng bỉnh quắc mắt nói:

- Bách ca tưởng là mình cưỡi ngựa giỏi lắm phải không? Tiểu muội cứ thích cưỡi ngựa trắng, để xem nó làm gì được tiểu muội!

Vừa dứt lời đã tung mình lên ngựa, thần ưng kinh hãi, vội vỗ cánh bay vút lên không, con ngựa trắng cũng bị nàng nổi đóa, kẹp mạnh vào bụng, liền xoải vó phóng đi về phía con đường mòn bên phải rừng.

Mọi người thấy vậy cả kinh, vội lên ngựa đuổi theo.

Cát Tập Bách càng lo lắng hơn, tung mình lên ngựa, cất tiếng huýt dài, bảo thần ưng đuổi theo tiếp ứng, đồng thời giật mạnh dây cương, giục ngựa đuổi theo.

Bốn con tuấn mã vượt qua đường mòn, bọc theo con đường nhỏ dưới dãy núi cao, từ bên phải phóng đi về hướng bắc, vòng qua một hạp cốc, phát hiện Giang Uyển Dao vùng roi phi ngựa, phóng đi rất ung dung, không còn hốt hoảng như khi nãy nữa.

Mọi người thấy vậy rất lấy làm lạ, thì ra con ngựa trắng này đã bị Giang Uyển Dao thuần phục, rất ngoan ngoãn nghe theo sự điều khiển của nàng.

- o O o -